

Polityka historyczna i Kongresówka. Zarys problematyki

Jarosław Szczepański

ABSTRAKT

Polityka historyczna staje się jednym z najważniejszych narzędzi prowadzani tak wewnętrznej jak i zagranicznej polityki przez instytucje państw XXI wieku. W wymiarze wewnętrznym staje się ona podstawą dla kreowania postaw patriotycznych, porządkowania w ciąg przyczynowo skutkowy wydarzeń, którym nadawana jest oficjalna interpretacja, tak by budować ducha narodu oraz uzasadniać bieżące decyzje polityczne. W wymiarze zewnętrznym staje się narzędziem budowania pozycji międzynarodowej, w szczególności najbliższymi sąsiadami. Jest wreszcie elementem państwowego soft power. Dla współczesnej Polski podstawą prawdą z zakresu polityki historycznej jest zbudowana na gruncie myśli międzywojennej idea o utracie niepodległości na 123 lata. Idea ta pozwoliła budować państwowość polską w opozycji do największego z zaborców tj. Rosji, a postrzeganie kolejnych powstań jako potrzebnych (nawet gdy wyniszczających) na rozwój idei odzyskania niepodległości czynem zbrojnym. Artykuł ma na celu przeanalizowanie przypadku Królestwa Polskiego jako elementu trwałej polityki historycznej Polski, która wydaje się nie być poddawana refleksji ani zasadniczej reorientacji od odzyskania niepodległości. W podsumowaniu przedstawione zostaną pożądane kierunki analiz wynikające z prezentowanego zarysu problematyki.